

Eucharistické kongresy a ich význam v živote katolíckej Cirkvi

Branislav Krasnovský

26. augusta 2021 ✝ **Cirkev**

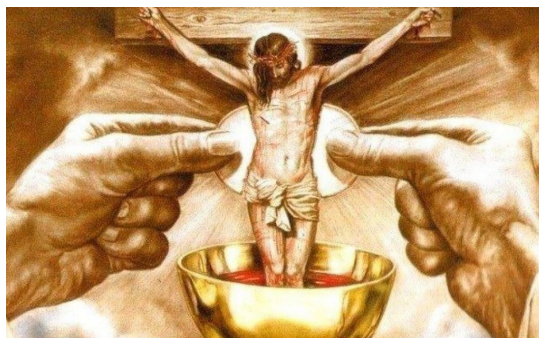
Slovensko žije návštevou pápeža Františka, oveľa dôležitejšia ako pápežova návšteva Slovenska je však účasť pápeža na 52. Eucharistickom kongrese v Budapešti. Dôležitosť eucharistického kongresu vníma aj veľké množstvo slovenských veriacich, ktorí sa na stretnutie s pápežom Františkom chystajú prísť práve do Budapešti. Chcú sa stretnúť s pápežom a zároveň chcú vstrebať atmosféru eucharistického kongresu.

Dôležitý význam pre slovenských veriacich, ktorí sú rozhodnutí stretnúť sa s pápežom Františkom v Budapešti má takisto aj skutočnosť, že maďarskí politici a cirkevní predstavitelia nekladú až tak silný dôraz na hygienické proticovidové predpisy, aké cítiť na Slovensku. Je veľmi pravdepodobné, že sa v Budapešti slovenskí nezaočkovaní občania nebudú cítiť ako občania druhej kategórie len preto, lebo odmietli splniť násilne pertraktované príkazy naoktrojované slovenskými politickými a hygienickými celebritami.

Maďarskí politici a cirkevní hodnostári sú evidentne presvedčení, že k Bohu a pápežovi by mali mať voľný prístup všetci ľudia, nielen tí zaočkovaní. U Maďarov okrem toho nikdy nedosiahlo covidové šialenstvo takú trápnu úroveň ako na Slovensku, kde totálny lockdown, presadzovaný najmä politikmi OĽaNO, pod vedením ich kontroverzného predsedu, priniesol nepochopiteľné a násilné uzavretie celej krajiny a kostolov.

Čo sa týka eucharistického kongresu – ten bol v minulosti v katolíckej Cirkvi stretnutím kňazov, mníchov, rehoľníkov a laikov; témou kongresu bola v prvom rade problematika reálnej prítomnosti Ježiša Krista v Eucharistii. Reálna prítomnosť Ježiša Krista v Eucharistii predstavuje jednu z najdôležitejších katolíckych právd a doktrín. Počas kongresu sa stretávali kňazi a cirkevní hodnostári z rôznych častí sveta, sväte omše pod šírým nebom, či eucharistické adorácie trvali niekoľko dní.

Zdroj: slovoplus.sk

Prvý medzinárodný eucharistický kongres sa uskutočnil v júni 1881 v Lille. Dôvodom, ktorý podmienil organizovanie eucharistických kongresov bola skutočnosť, že po Francúzskej revolúcii (1789 – 1799) začala viera v skutočnú prítomnosť nášho pána Ježiša Krista v Eucharistii v európskej spoločnosti slabnúť, takže množstvo kňazov i laikov dospelo k názoru, že vieru v prítomnosť Ježiša Krista v Eucharistii treba medzi ľuďmi oživiť.

Eucharistické hnutia vznikali v celej Európe už po napoleonských vojnách. Napríklad pod vedením pápežského nuncia Gioacchina Pecciho (budúci pápež Lev XIII.) založila Anna de Meeus, dcéra belgického ministra financií Ferdinanda de Meeusa, organizáciu, ktorá získala jednu z miestnych starých kaplniek ako svoju základňu, z ktorej začali po celom Belgicku šíriť úctu k Eucharistii a vysvetľovať veriacim dogmy o Eucharistii.

Vo Francúzsku šírila vo veľkom štýle úctu k Eucharistii laička Mária Marta Baptista Tamisiérová (1834 – 1910), ktorú duchovne formoval francúzsky kňaz, svätý Peter Julian Emard (1811 – 1868).

Sv. Peter Julian Emard

zdroj: wikimedia commons

Svätý Peter Julian Emard bol zakladateľom kongregácie eucharistiánov – Kongregáciu kňazov Najsvätejšej Sviateosti (lat. *Congregatio Presbyterorum a Sanctissimo Sacramento*). Sv. Peter Julian Emard vyrastal v blízkosti Grenoblu, jeho rodičia boli chudobní živnostníci. Mal 10 súrodencov, dospelosti sa však dožil len on, jeho sestra Mária a malá sirota, ktorú si jeho rodičia osvojili.

Celá rodina Emardovcov bola nesmierne zbožná, podľahli však jansenizmu, čo malo čiastočne negatívny dopad na ich prežívanie viery. O svojom strachu a jansenizme sv. Peter Julian Emard písal vo svojich denníkoch. Podľa jeho slova sa až približne do 15 rokov Boha nesmierne bál, až počas jednej katolíckej púte

sa od kňaza dozvedel, že Boh je aj milosrdný.

V Petrovi Julianovi Emardovi čoraz viac silnela túžba stať sa kňazom. Začal sa sám učiť latinčinu, otec však nechcel, aby sa stal kňazom – chcel, aby po ňom prevzal rodinný majetok a živnosť. Dokonca mu našiel aj vhodnú nevestu. V roku 1830 však na príhovor istého kňaza z rádu Oblátov Panny Márie otec zmenil názor a dovolil mu stať sa kňazom. Sv. Peter Julian Emard začal študovať teológiu v Grenobli a v roku 1834 prijal kňazské svätenie.

Od roku 1837 pôsobil v okolí Grenoblu v obci, kde už po Francúzskej revolúcii a Napoleonských vojnách katolícky život de facto neexistoval. Svojou pastoračiou, príkladom a dobrotou však postupne priviedol ľudí späť ku katolicizmu, jeho duchovnú prácu a apoštolát oceňoval aj známy francúzsky svätec Ján Maria Vianney, ktorý sa rád stal jeho priateľom a duchovným poradcom.

Sv. Peter Julian Emard nechcel byť len diecéznym kňazom, vo svojom srdci cítil silnú túžbu po rehoľnom živote. Preto vstúpil do kongregácie maristov v Lyone (Societas Mariae). V roku 1845 počas slávnosti Božieho tela prežil silný duchovný zážitok pri nesení Najsvätejšej Sviatosti. Bol zrazu zázračným spôsobom natoľko preniknutý vierou a láskou k Ježišovi a Eucharistii, že sa rozhodol obetovať šíreniu úcty k Eucharistii úplne všetko. V roku 1856 založil už spomenutú Kongregáciu kňazov Najsvätejšej Sviatosti, ktorá existuje dodnes. V roku 1868 však sv. Peter Julian Emard zomrel na mozgovú mŕtvicu, blahorečili ho v roku 1925 a kanonizoval ho pápež Pavol VI. v roku 1962.

Kongregácia kňazov Najsvätejšej Sviatosti

zdroj: sscongregatio.org

Je známe, že sv. Peter Julian Emard mal nesmierne pozitívny dopad na formovanie katolíckych morálnych a duchovných hodnôt Márie Marty Baptisty Tamisiérovej, ktorá sa dokonca poznala aj s jeho učiteľom, sv. Jeanom Baptistom Maria Vianneyom. Po ich smrti (sv. Jean Baptista Maria Vianney umrel v roku 1859 a sv. Peter Julian Emard v roku 1868) začala Mária Marta Baptista Tamisiérová od roku 1874 organizovať eucharistické púte (prvé púte do Avignonu, Douai, Paríža, Faverney) a postupne v nej dozrela myšlienka pomôcť pri organizovaní skutočného eucharistického kongresu, venovanému Eucharistii, eucharistickým zázrakom a pod. Pre svoju myšlienku získala aj podporu pápeža Leva XIII., ktorý svojho času podporoval belgickú katolícku aktivistku Annu de Meeus.

Prvý eucharistický kongres sa uskutočnil v Lille v dňoch 28. – 31. júna 1881. Mária Marta Baptista Tamisiérová chcela tento kongres zorganizovať v Liège, kde sa v stredoveku uskutočnil na Sviatok Božieho

Tela eucharistický zázrak, ale belgickí slobodomurári, inšpirovaní talianskymi slobodomurármi, ktorí boli v druhej polovici 19. storočia v Taliansku na vrchole svojej moci, zapracovali a belgická polícia eucharistický kongres v Liège nepovolila.

Cennými poradcami a pomocníkmi Márie Marty Baptisty Tamisiérovej pri organizovaní eucharistických kongresov sa v neskoršom období stali biskup Dubious z Galvestone v Texase, parížsky biskup Gaston de Ségur, mohla sa spoľahnúť aj na podporu pápeža Leva XIII. Mottom eucharistických kongresov sa stal výrok: „*Eucharistia spasí svet*.“ Prvé kongresy sa konali vo Francúzsku a Belgicku, talianski slobodomurári dôrazne bránili tomu, aby sa mohol eucharistický kongres organizovať aj na území Talianska. V čase pontifikátu pápeža Pia XI. (1922 – 1939) sa však už eucharistické kongresy organizovali po celom svete.

Okrem šírenia úcty k Eucharistii Mária Marta Baptista Tamisiérová až do konca svojho života podporovala finančne mladých a chudobných mužov, ktorí túžili stať sa kňazmi, chýbali im však pre štúdium teológie finančné prostriedky.

Krátko po roku 1881, v čase pontifikátu Leva XIII. (pontifikát 1878 – 1903) sa ustanovila Stála komisia pre medzinárodné eucharistické kongresy. Spočiatku sa uskutočňovali tieto kongresy každé 2 – 3 roky, od roku 1922 sa doba medzi kongresmi predlžovala, v súčasnosti sa eucharistické kongresy konajú raz za štyri roky. Stála komisia vyberá mestá pre eucharistické kongresy a takisto vyberá témy, ktoré sa majú na kongresoch konzultovať. Mestá aj témy schvaľuje pápež, v čele komisie stál od roku 2001 niekoľko rokov aj slovenský kardinál Jozef Tomko.

Pápež Lev XIII.

zdroj: wikimedia commons

Pri prvých eucharistických kongresoch boli kongresy zamerané v prvom rade na problematiku reálnej prítomnosti Ježiša Krista v Eucharistii. Neskôr však rezonovali aj iné témy, napríklad dekréty pápeža Pia X. (pontifikát 1903 – 1914) o častom prijímaní veriacich a detí. Pápež Pius XI. (pontifikát 1922 – 1939) sa sústredil na misijnú dimenziu eucharistických kongresov a šírenie eucharistických právd a úcty k Eucharistii na všetky kontinenty. Čoskoro sa pertraktovanými témami stali aj univerzálnosť Cirkvi, mariánska tematika, otázky ekumenizmu či medzináboženský dialóg.

II. vatikánsky koncil takisto výrazne ovplyvnil smerovanie a témy eucharistických kongresov, ide najmä o dokumenty *Sacrosanctum concilium* (1963), *De sacra communione et de cultu mysterii eucharistici extra Missam* (1963), *Eucharisticum mysterium* (1967) či *Redemptionis sacramentum* (2004).

Zdroj: wikimedia commons

Patrónom eucharistických kongresov je františkánsky svätec Pascual Babylon OFM (1540 – 1592). Pochádzal z Aragónska, bol laikom, známym svojou úctou k Eucharistii a prísnou askézou. Dobrovoľne odišiel do Francúzska, kde viedol náboženské debaty s francúzskymi hugenotmi (kalvínmi). Jeho argumenty mali veľkú silu, presvedčil množstvo ľudí, aby sa vrátili ku katolicizmu a preto sa ho hugenoti pokúsili zavraždiť, ich vražedný útok však sv. Pascual Babylon OFM prežil. Krátko po atentáte hugenotov ho do svojich radov prijali františkáni a stal sa kňazom. Miloval chudobu, striedmosť a askézu.

Ďalší eucharistický kongres sa uskutoční v roku 2024 v ekvádorskom hlavnom meste Quito.

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/eucharisticke-kongresy-a-ich-vyznam-v-zivote-katolickej-cirkvi/>